

4. VÝZVA DOWN UNDER

Sedím na svém sedadle a koukám z okýnka. Za sebou mám jeden z nejlepších layoverů vůbec. Nový Zéland. Zatím můj nejdelší let. Necelých sedmnáct hodin. Když je člověk v letadle takhle dlouho a vidí ty samé obličeje v tom uzavřeném prostoru v jednom kuse celý den, začnou mu připadat skoro jako rodina. Tohle ovšem není jediná výhoda těchto dlouhých letů. Většinu času totiž valná většina kabiny spí, protože upřímně, sedět sedmnáct hodin na jednom sedadle, občas se projít po letadle a pokecat s letuškama, dostat třikrát jídlo a koukat celou zbylou dobu na filmy, je dost únavné. Na těchto dlouhých letech jsem fakt ráda, že můžu pracovat. Aspoň mi ten let utíká.

Alespoň cesta na Zéland mi utekla jak voda. Člověk absolvuje jeden servis, hned po něm dostane první skupina přestávku a jde si regulérně lehnout, zbytek posádky kávičkuje a plánuje, co bude dělat na layoveru, další servis, druhá skupina odchází spát, třetí servis, přistáváme. Jako pasažér bych takový let absolvovat nechtěla. Mám to štěstí a tenhle let absolvuju na Boeingu 777, což znamená méně posádky a delší přestávky. Od příštího měsíce už bude tuhle přímou linku na Zéland létat jenom A380. Měli jsme přestávku neuvěřitelných pět hodin, takže skoro jako regulérní noc. Protože nás tady není tolik jako na A380, ale jenom sedmnáct, nemusíme se tak často střídat a můžeme spát dýl. Sice je člověk úplně rozbitý z té změny časových pásem, mezi Dubají a Zélandem je to osm hodin, ale aspoň je relativně vyspaný a může jít něco podniknout. A co víc, tenhle layover měl neuvěřitelných padesát sedm hodin.

Takže skoro tři dny, to už se dá ledacos stihnout. Navíc se skvělou posádkou, kterou jsem pro tenhle let vychytala.

Když jsme přistáli a šli letištěm směrem k našemu autobusu, který nás pokaždé odveze až na hotel, všichni se za námi otáčeli. Je to tak skoro na každém letišti, na které přiletíme, ale přijde mi, že na Zélandu jsme byli tak nějak víc středem pozornosti. Je pravda, že jsem se taky vždycky otáčela, když jsem čekala na letišti a kolem prošla skupina těch dokonale vypadajících letušek. Ráda se na lidi směju, když kolem nich procházím. A pak je vždycky předběhnu ve frontě na odbavení, protože prostě musím. Palubní personál má vždycky přednost nebo speciálně vyhrazené přepážky.

Jakmile projdu východem a vidím všechny ty lidi, jak čekají na své kamarády, partnery, rodiče, kteří se pak najednou objeví a běží k nim, uvědomím si, jaké je letiště neuvěřitelné místo. Na jednu stranu plné radosti, když se člověk vítá se svými blízkými, které třeba dlouho neviděl, na druhou stranu plné hořkosti a smutku, když ti nejbližší odlítají. Miluju ho, když přilítám do každé nové destinace nebo se vracím domů. Nemám ho ráda ve chvíli, kdy odlítám od rodiny.

Je fakt, že až s tímhle zaměstnáním jsem si plně uvědomila to, že se letadly nelítá jenom za příjemnými věcmi, třeba na dovolenou. Spousta lidí musí přeletět svět kvůli daleko smutnějším věcem, než jsou prázdniny, a je pak na nás, abychom jim ten pobyt na palubě trochu zpříjemnili.

What's Love Got to Do with It

První den jsme přistáli někdy odpoledne, tak jsem šla s kolegou Ionutem, kterému od začátku říkám Jogurte, na obhlídku města, kde zrovna probíhal jeden z indických festivalů. Nikdy bych nevěřila, že v Aucklandu žije tolik Indů. Když jsme procházeli zalidněnými ulicemi, byli naprosto všude, takže jsme si chvílema připadali, že nejsme na Zélandu, ale uprostřed zalidněného Dillí. V Dubaji taky žije spousta Indů, kromě toho absolvuju spoustu indických letů, takže už jsem tak nějak zvyklá. Když probíhal indický svátek světel Diwali, vypadalo to v některých dubajských čtvrtích jako u nás v Česku na Vánoce. V trochu kýčovitějším stylu ovšem.

Další den jsme šli skoro s celou posádkou navštívit Hobbiton, z čehož jsem byla naprosto nadšená. Ne jenom z toho, co všechno ten den uvidím, ale normálně se nestává, že by nás šlo ven tolik. A ještě ke všemu společně. V tomhle případě jsme se vydali na roadtrip v deseti lidech, dokonce včetně purserky, obou supervizorů

Hobbiton

a kopilota. Tihle lidi tady totiž ve většině případů pracují tak dlouho, že už všechno viděli, a nikam nechodí. A kokpit, ten většinou nechodí z principu.

Nikdy jsem si nemyslela, že mě může nějaké místo takhle okouzlit. Hobbiton to dokázal. Byla jsem jak v říši divů, fascinovaná tím, jak je to místo propracované. A jak dokáže být tamní příroda krásná. A taky z těch několika tisíc ovcí v okruhu pár kilometrů.

Když jsem viděla, že mám Nový Zéland na rosteru, jako první mi vytanul na mysli bungee jumping. Lucy, se kterou jsem letěla, mi o tom říkala. A taky ukazovala video. Od té chvíle se mě ta myšlenka drží. První Zéland a první bungee v životě, to zní dost dobře, ne? Byla jsem přesvědčená, že pokud na tomhle layoveru někdo z posádky půjde, jdu do toho taky. A hned na briefingu jsem potkala Slovenku Mišku. A Jogurta z Rumunska. Pak se k nám přidala Irka Katie a bylo vymalováno.

Můj sen, ze kterého jsem se budila zpocená čtrnáct dní předem, začal nabývat reálných rozměrů.

Myšlenkama se vrátím zpátky k dnešnímu poslednímu novozélandskému ránu.

Sedím a nechávám si svazovat nohy nebo co mi to vlastně dělají. Na sobě mám popruh. A v hlavě prázdno. Za chvíli se už budu houpat na laně pod Aucklandským mostem.

Holky od bungee nám tady od začátku pouští staré vypalovačky a my si celou dobu zpíváme a trsáme. Mám pocit, že tohle je ta poslední fáze před zhroutilím, všichni se smějeme jak šilenci a v očích máme hrůzu, Miška snad i smrt. Mozek mi vyčítá, do čeho jsem se to zas uvrtala, ale tělem mi proudí nepopsatelné vzrušení a adrenalin. A taky mám strach.

Když si utahuju svoje oblíbené tenisky, abych o ně při skoku nepřišla, zřetelně vidím, jak se mi klepou ruce.

„Pustím vám tam něco speciálního, jo?“ mrkne na mě ta slečna, jejíž pracovní náplní je házet lidi z mostu.

„Tuhle miluju!“ zhodnotí Katie její výběr písničky.

Moji tři dnešní partáci už to mají za sebou a Miška se mi snaží nakecat, že to byl nejlepší zážitek jejího života, ale na mě si nepřijde. Moc dobře vím, co jsem v těch jejích očích viděla. Teď se jí to mluví, když ji zase celou vytáhli nahoru.

Je tady tak neuvěřitelná atmosféra, že se nechávám strhnout a za zvuků Tiny Turner si to dokřepčím až na kraj plošiny, aniž bych si pořádně uvědomovala, že už není cesty zpátky.

Podé mnou je čtyřicet metrů prázdná, které sice původně nezněly nijak brutálně, ale když stojím nahoře a koukám dolů, krve by se ve mně nedořezal.

Klid, přece nejsem hysterka. Právě stojím na plošině, někdo zezadu odpočítává a já myslím na jediné. Stejně skočit musím, když už jsem tady. Nenechám se potupně shodit dolů. A taky si myslím, že...

„Three... two... one... Bungeee!“ ozve se za mnou.

Do háje! Zní mi v hlavě, když přepadnu dopředu a najednou letím. Žaludek mi vyletí až do krku, ale jen na pár sekund, stejně jako na horské dráze.

Umřu, umřu! To jsou moje jediné myšlenky, když se přibližuje vodní hladina. A najednou se odrazím a letím zpátky nahoru.

Dvakrát, třikrát!

Páááni! Začínám si to užívat. Jakmile se počtvrté odrazím, vzpomenu si, že musím zatáhnout za to lano, co mám přivázané k nohám, aby mě to otočilo do sedu. Jinak by mě soukali nahoru jako leklou rybu.

Několikrát zatáhnou. Není to tak jednoduché, jak se mi nahoře snažili nalhat! Nakonec se naštvu a pořádně škubnu, čímž se konečně převrátím hlavou nahoru. Kochám se tím skvělým výhledem a hlavně si užívám, že jsem to zvládla!

Když mě vytáhnou zpátky na most, zmocní se mě neuvěřitelný pocit euforie, který se mi okamžitě vybaví znova, jakmile si na to teď vzpomenu.

Fakt jsem skočila.

Za chvíli bychom měli startovat. Očima automaticky projíždím kabinu před sebou. Jedna rodinka s dítětem, skupina kamarádů, kteří jeli na Zéland kempovat, soudě podle těch spacích pytlů, které vláčeli s sebou do letadla a já jim je musela pomáhat rvát do palubní přihrádky, žena se zvracející holčičkou a zamilovaná dvojka, soudě podle té právě probíhající líbačky. Moment. Zvracející holčička?! Tak tohle není úplně standardní obrázek. Sedí dvě řady před mým sedadlem.

„Jste v pořádku?“ nakloním se trochu víc dopředu, aby mě ta paní slyšela, nicméně tak, abych nebudila zbytečný rozruch.

Podívá se na mě patnáct jiných lidí. Klasika.

„Madam, je vaše dítě v pořádku?“ zkusím to znova, tentokrát dokonce i lehce zamávám. Možná zafunguje vizuální vjem, když ten sluchový očividně nefunguje. On jakože funguje, ale na úplně jiné lidi.

Moc ráda bych se zvedla, ale už rolujeme po letové ploše, za chvíli dostaneme pokyn z kokpitu „posádko, připravte se na start“, a to vstávat rozhodně nechceš. Navíc je to proti předpisům, na start a na přistání musí být všichni, včetně nás, připoutaní.

Konečně mě zaregistruje.

„Promiňte, moc se omlouvám,“ provinile se na mě podívá, zatímco pomáhá té holčičce přidržovat u pusu pytlík.

„Nemáte se za co omlouvat, jak je jí? Zvrací takhle dlouho?“

„Před chvílí to začalo a nemůže přestat.“

Nemůže přestat? Jak jako nemůže přestat? Jak dlouho vydrží člověk v kuse zvracet?

Musela být fakt nenápadná, nechápu, že si toho doteď nikdo nevšiml. Nemám tuhle kabinu na starosti, proto jsem ji ani nekontrolovala. Dělal to ten, kdo má na starosti čtvrté dveře vlevo. Jogurt!

Zvednu palubní telefon.

„Jogurte, nevšiml sis té paní s malou holčičkou na 25B?“ ptám se hned, jakmile mi to zvedne.

„Nekontrolovaně tady zvrací a prý to nemůže zastavit. Informoval jsi o tom Mustafu nebo Jane?“

Mustafa je dneska náš supervizor v ekonomy a Jane je purserka dnešního letu.

„Vůbec nevím. Když jsem kontroloval kabinu, neviděl jsem nikoho zvracet,“ ubezpečí mě Jogurt. Úplně nevidím důvod, proč by mi měl lhát, případně ignorovat, že tady zvrací dítě.

„Jasný, nic se neděje. Já jim zavolám,“ položím sluchátko.

„Vydržte, dám vědět vedoucímu letu, ano?“ obracím se na tu paní, která už očividně neví, jak své dceři pomoci. Od té doby, co telefonuju, ta malá ještě nepřestala zvracet.

„Mustafo, tady Veronika. Na 25B sedí paní s malou holčičkou. Ta malá už asi pět minut v kuse zvrací. Co budeme dělat?“

„Počkej,“ ozve se Mustafa, „zavolám to Jane.“

Bezva, to jsem jí mohla zavolat rovnou. Ale jela jsem podle seniority. Jako první by o tom měl vědět můj supervizor.

Za chvíli mi někdo volá zpátky.

„Veroniko, tady Jane. Mustafa mi volal ohledně té zvracející holčičky. Jak je na tom?“

„Vydrž chvíli,“ podívám se před sebe.

Pořád zvrací. Takže stav nezměněn.

Bungee, Harbour Bridge

„Asi jí není lépe, že?“ otočím se směrem k té paní, zatímco si dám sluchátko dál od ucha.

Ta jen zakroučí hlavou a vezme si do ruky další pytlík na zvracení.

„Líp jí není, vypadá tak na pět let, bojím se, aby to nebylo něco vážnějšího,“ oznámím s klidným hlasem Jane.

„Ano, jistě, volala jsem kapitánovi. Pokud pořád zvrací, budeme se vracet zpátky na letiště. Takhle nemůže letět. Nevíme, co to může být a nahoře si s tím poradíme jen těžko.“

„Rozumím. Půjdu jí to říct.“

„Ano, běž, za chvíli jsem tam,“ rozloučí se se mnou Jane.

Rozepnu si pás a zamířím k řadě dvacet pět.

Když si čapnu, abych s tou paní mohla mluvit z očí do očí, na zemi vidím dva skoro plné pytlíky. No, tak já se snad radši zase postavím, tohle bych nemusela rozdýchat.

V hlavě mi přeblikne vtipná scénka, kdy zvrací holčička, pak zvrací letuška a na základě toho zvrací další půlka kabiny, ta druhá půlka se dáví.

„Snědla něco špatného?“ ptám se.

„Měla jen hranolky. Nikdy jí takhle špatně nebylo,“ podívá se na mě ta paní s obavami v očích. Naprosto chápu, že o ni má strach.

„Budeme se muset vrátit, v tomhle stavu opravdu nemůže letět,“ ukážu směrem na tu malou chudinku, která je tak vyblitá z podoby, že ani neví, čí je.

Než mi ta paní stihne odpovědět, objeví se za mnou Jane.

„Dobrý den. Jsem Jane, vedoucí tohoto letu. Měl by se na ni podívat doktor. Tenhle let trvá skoro sedmnáct hodin. Kdyby se jí neudělalo lépe nebo se jí ještě přitížilo, nahoře máme jen omezené zdroje.“

„Letíme za manželem do Dubaje...,“ podívá se na nás ta paní prosebně.

„Je mi jasné, že potřebujete odletět, ale zdraví vašeho dítěte je v tomhle případě na prvním místě. Nemůžu si dovolit ten risk vzít ji v tomhle stavu na palubu, to jistě chápete,“ snaží se jí to vysvětlit Jane.

Je fakt, že prostě jen zvrací. Ale jak můžeme vědět, že se to nezhorší, až budeme někde nad Indickým oceánem? Pak bychom museli divertovat, což znamená přistát na nejbližším možném letišti, které nám udělí povolení. A tam bychom si museli udělat další layover, protože by třeba nebylo legální, abychom letěli dalších deset hodin. V hlavě se mi promítají všechny tyhle atraktivní scénáře. Viděla bych destinaci, do které se třeba normálně nepodívám. Ale na úkor zdraví té holčičky? Ani náhodou!

Navíc o tomhle v tuhle chvíli fakt nerozhoduju já. Poslední slovo má kapitán. A ten po konzultaci s lékařem rozhodl. Ta holčička dneska neletí.

Za chvíli už slyšíme hlášení z kokpitu. Budeme se muset vrátit, máme na palubě zdravotní komplikace.

„Chcete vodu nebo něco?“ podívám se na tu paní, abych tady jen tak nestála.

Neslyšně kývne. Je vidět, že s takovým vývojem situace nepočítala.

„Tak nic, bando, asi zůstáváme na Zélandu,“ dělám si srandu ze zbytku posádky, hned jak dorazím do kuchyňky.

„Fakt?“ neskřívá své nadšení Jogurt.

„Ne, Jogurte, bohužel. Jen budeme muset vysadit tu tvoji zvracející holčičku.“

„Prosím vás, haló, já mám strach!“

Ježiši, to snad není pravda.

„Ano, madam, co je vám?“ vrátím se o řadu dopředu, když mě při druhém zabezpečování kabiny někdo tahá za rukáv u saka.

A to jsem si myslela, že to napodruhé vyjde.

„Asi mám panický záchvat. Mám strašný strach. Je s letadlem všechno v pořádku?“ zadívá se na mě ta starší paní s otázkou v očích.

Prosím?

„Samozřejmě, madam, uklidněte se. Jeden z pasažérů měl zdravotní komplikace, proto jsme ještě neodletěli, to je vše. O nic nejde, nebylo to nic vážného.“

„Mám jen takový divný pocit, víte? Jako že se něco děje. Nebo že se něco stane.“

Něco se stane?!

„Madam, ujišťuji vás, že se nic neděje,“ a teď tak trochu uklidňuju i sama sebe.

„Technický stav letadla je v naprostém pořádku.“

Máme před sebou sedmnáctihodinový let a na palubě ženu, co má paniku, že se něco stane. Skvěle.

Musím ji hodit do klidu, než se začne bavit s lidmi okolo a popisovat jim svůj divný pocit. Pak nám začne zbytečně panikařit polovina cestujících, co to slyšeli, a můžem to rovnou zabalit.

„Můžu vám přinést něco k pití? Co máte ráda?“

Potom, co si objedná rajčatový džus, si okamžitě získá moje sympatie. Moc lidí ho

